

→ Kokou
Ferdinand
Makouvia geeft
zijn visie op de
klimaatcrisis.
FOTO FRANZISKA
MULLER SCHMIDT

Hints in de vorm van een douchekop

OFFSPRING 2021: ALLWAYS HALLWAYS

2DE-JAARS DEELNEMERS DE ATELIERS

Waar De Ateliers, Stadhouderskade 86

Te zien t/m 24/10

'Alledaags' is een terugkerend woord in de tentoonstellingsteksten van *Offspring 2021*. Het zegt veel over de omstandigheden waaronder de deelnemers de afgelopen twee jaar in De Ateliers hebben geleefd en gewerkt, omstandigheden waar wij allemaal onder hebben geleefd en gewerkt. De wereld was gekrompen en de blik vernauwd tot de directe omgeving, waarin dingen oplichtten die we anders zouden negeren.

Zo verbaasde Emiel Zeno zich over de magnetron. Hij maakte een video over een vriend die met het ding aanklooit en verwerkte beeldscherm en keukenapparaat in dikke plakken asfalt. Gestapeld vormen die zwarte gevaartes een minimalistisch sculptuur die de huishoudelijke banaliteit iets rauws en zwaars geven.

Met de tentoonstellingstitel *Allways Hallways* geeft curator Fadwa Naamna in twee woorden het gevoel weer van teruggeworpen zijn op de eigen, kleine gemeenschap die je ontmoet in de gangen tussen de ateliers. De isolatie heeft gezorgd voor een homogeniteit die groter is dan gewoonlijk – zoals eerder dit jaar ook te zien was bij de open studio's van de Rijksakademie.

Koperen grafgiften

Bepaalde onderwerpen zijn voorspelbaar, zoals Sarah Naqvi's aanklacht tegen de witheid van kunstinstellingen. Ze weet er met teksten en schematische tekeningen op doek ook geen interessante vorm of nieuwe woorden voor te vinden, waardoor je er schouderophalend aan voorbijloopt. Kokou Ferdinand Makouvia lukt het beter met de klimaatcrisis, door steenkoolbriketten om te vormen tot een soort zeewier dat gecombineerd wordt met knappe tekeningen van landschappen die vervloeien in eet-tafels en machines.

Makouvia's presentatie is een van de weinige

waar visueel veel te beleven valt. Wat opvalt is de neiging tot uitbenen en uitkleden. Vita Soul Wilmering brengt de zoektocht van een Joodse man naar zijn familiewortels en genderidentiteit in beeld in kale documentairstijl. En Rinella Alfonso gunt de kijker slechts kleine hints in de vorm van een douchekop of asbak

**In de aanwijzingen staat
waar uitvoerders een
speekselbubbel moeten
laten barsten**

om tot haar schilderijen door te dringen.

Nolwenn Vuillier spant de kroon. In een verder lege ruimte plaatste ze drie drempels van geperst kunstmest die zijn uitgesleten door voetgangers. Aan de wand hangt de partituur van *The Glide*, een 'movement for saliva'. In de aanwijzingen staat waar uitvoerders een speekselbubbel moeten laten barsten of een aromatisch boertje produceren. Alledaagsheid à la Fluxus.

Ook bij Brianna Leatherbury is weinig te zien. Zij vroeg aandelenhandelaren welk object ze zouden willen meenemen in hun graf. De koper, sleutelset, harp en meer goot ze af in koper, een grondstof waar veel in wordt gehandeld, maar die zo een emotionele en esthetische waarde krijgt. En dan zijn deze hedendaagse grafgiften ook nog eens kunstwerken, die eventueel weer een financiële waarde hebben. Met dit bijna immateriële maar mooi gelagde werk springt Leatherbury over de schaduw van haar eigen tijd en de kleinheid van het alledaagse.

Edo Dijksterhuis